

המשנה: אין עצים קרוב לעיר

א. משנה בבא בתרא ב:ז

מרחיקין את האילן מן העיר עשרים וחמש אמה, ובחרוב ובשקמה חמשים אמה. אבא שאול אומר כל אילן סרק חמשים אמה. אם העיר קדמה קוצץ ואינו נותן דמים, ואם האילן קדם קוצץ ונותן דמים. ספק זה קדם ספק זה קדם קוצץ ואינו נותן דמים:

ב. תוספות יום טוב בבא בתרא ב:ז

אבא שאול אומר וכו' - כתב הרמב"ם בפירושו דהלכה כמותו. ולא ידענא טעמא. ובחבורו ריש פ"י מהלכות שכנים לא העתיק דברי אבא שאול כלל:

ג. רמב"ם הלכות שכנים פרק י הלכה א

מרחיקין את האילן מן העיר כ"ה אמה, ובחרוב ובשקמה חמשים אמה מפני נויי העיר, וכל אילן הנמצא קרוב לעיר פחות מזה קוצצין אותו, ואם האילן קדם נותנין לו בני העיר דמיו, ואם היה הדבר ספק ולא נודע אי זה מהם קדם אין לבעל האילן דמים אלא נוטל עציו והולך.

ד. חתם סופר בבא בתרא כד ע"ב

אבא שאול אומר כל אילן סרק נ' אמה בפ"ה המשנה פסק רמב"ם כוותי'. ותמה בתי"ט מ"ט לא מייתי לי' בחיבורו.

ולכאורה לפמ"ש בנומוק"י דכל הני הלכתא למשיחא נינהו דבזה"ז ליכא שום נפקותא אפי' בנוי א"י ע"ש, וכן משמע קצת בפירוש"י דמס' ביצה ה' ע"ב ד"ה טעמא דנמנו וכו' ע"ש והשתא דבזמן הזה ליכא נפקותא עד דאתי משיחא בב"א ונהי דרמב"ם בחיבורו מייתי נמי הילכתא למשיחא ומה"ט מייתי דינא דשמעתין מ"מ הא דאילני סרק אינינו במציאות כדאי' בספרא ומייתי לי' רש"י ר"פ בחוקותי "ועץ השדה יתן פריו" דאילני סרק יטענו פירות לע"ל וא"כ שוב אין צורך לדאבא שאול ומשו"ה לא מייתי לי' רמב"ם.

אמנם בגוף מ"ט פסק בפ"ה המשנה כאבא שאול והי' נלע"ד לפי מה שראיתי בחי' רמב"ן ז"ל שכ' דהוה סד"א דטעמא דמתני' משום הזיקא דבני עיר, לולא דאמר עולא שהוא רק משום נוי, וא"כ ע"כ בזמן שישאל בא"י מיירי, דבח"ל תינוול ותנוול, ומשו"ה פריך משדה מגרש ומגרש שדה. אלו דבריו ז"ל. וי"ל דס"ל לרמב"ם הא דפשיטא לעולא דטעמא משום נוי ולא משום הזיקא, משום דס"ל דת"ק ואבא שאול לא במציאו' פליגי אלא בדינא, ת"ק לא חייש אלא להזיקא ועד כ"ה אמות איכא פסידא ותו לא בין באילני סרק בין באילן מאכל, דעד כאן מרבי' הבל ומזיקי' אוירא, אך אבא שאול חייש נמי לניווול ובעי נוי שתתפיה העיר. ע"כ קאמר באילן סרק חמישי'. ות"ק נמי מודה דאיכא גנאי בהכי אלא דלא חייש להכי. ולפ"ז עולא וכולה שקלא וטריא אליבא דאבא שאול. ואפשר עוד אפי' יהי' משום נוי עד חמישי' אפי' באילני מאכל מ"מ כיון דליכא פסידא אין לקוץ אילן מאכל משום נוי בעלמא, דאיסורא איכא, אך אילן סרק יקוץ. מ"מ כיון דכל השקלא וטרי' אליבא דאבא שאול פסק הרמב"ם בפ"ה המשנה כוותי'. אלא לפ"ז כיון דבחיבורו כ' להדי' באילני מאכל נמי הטעם משום נוי, משמע דלא ס"ל כנ"ל, וע"כ חזר בו בחיבורו ופסק כרבנן דאבא שאול:

ה. פירוש המשניות Judeo-Arabica מן אוצר החכמה

והו קולהם משום נויי העיר וליס אלהלכה כאבא שאול וקולה אם האילן קודם קוצץ ונוחן דמים...

הקדמה: "מגרש" מאי היא?

ו. יד רמ"ה בבא בתרא כד ע"ב

ומגרש זה מרעה הוא לבהמות העיר ולרכושם כדכתיב ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולרכושם ולכל חיתם.

ז. במדבר (פרשת מסעי) לה: ד - ה

ומגְרְשֵׁי הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לָלוֹזִים מִקִּיר הָעִיר וְחֻצְיָהּ אֶלֶף אַמָּה סָבִיב: וּמִדָּתָם מִחוּץ לָעִיר אֵת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאַמָּה וְאֵת פְּאֵת יָם אֶלְפִים בְּאַמָּה וְאֵת פְּאֵת צָפוֹן אֶלְפִים בְּאַמָּה וְהָעִיר בְּתוֹךָ זֶה יִהְיֶה לָהֶם מִגְרְשֵׁי הָעָרִים:

ח. משנה סוטה ה:ג

בו ביום דרש רבי עקיבא (במדבר ל"ה) "ומדותם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו'" ומקרא אחר אומר (שם) "מקיר העיר וחוצה אלף אמה סביב" אי אפשר לומר אלף אמה שכבר נאמר אלפים אמה ואי אפשר לומר אלפים אמה שכבר נאמר אלף אמה, הא כיצד? אלף אמה מגרש ואלפים אמה תחום שבת. רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר אלף אמה מגרש ואלפים אמה שדות וכרמים:

ט. ויקרא (פרשת בהר) כה:לד

וְשָׂדֶה מִגְרֵשׁ עָרֵיהֶם לֹא יִמְכַר כִּי אֶחָזֶזֶת עוֹלָם הוּא לָהֶם:

י. ספרא בהר פרשה ד תחילת פרק ו אות ט

מנין שאין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה לא מגרש עיר ולא עיר מגרש? ת"ל "ושדה מגרש עריהם." אר"א בד"א בערי הלויים אבל בערי ישראל עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל...

יא. משנה ערכין ט:ח (לג:)

מתני' אין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש.

יב. רש"י ערכין לג ע"ב

מתני'. שדה מגרש - מגרש הוי אלף אמה סביב לעיר... מגרש פנוי מכלום ואין בו בית ואין זורעין אותו, אלא נוי הוא לעיר. אין עושין שדה מגרש - משום יישוב ארץ ישראל והיינו חורבן שממעט את הזריעה. ולא מגרש שדה - שמחריב את נוי העיר.

יג. רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה ה

ומפי השמועה למדו שזה שנאמר "לא ימכר" = לא ישונה, אלא השדה והמגרש והעיר כל אחד משלשתן כמות שהוא לעולם, וכן בשאר ערי ישראל.

יד. משנה למלך הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה ה

ודע דהא דלא תנינן חלוקה זו בפ"ק דכלים גבי עשר קדושות הם הוא משום שדין זה אינו משום קדושה אלא משום יישוב א"י והתם לא תני אלא הדברים שהם משום קדושה וזה מבואר... כללו של דבר דר"א לא חייש לנבו בשאר ערי ישראל [שאינם ערי לויים] אלא ליישוב ובוזה נחא סוגיא דפרק לא יחפור:

טו. חתם סופר בבא בתרא כד ע"ב

ועי' מ"ל רפ"ג משמיטה ויובל דהקשה כמה קושי' אפירש"י דפ"ב דשבועו' ונ"ל דס"ל להנ"ל דלרבנן מגזירת הכתוב בכל א"י לא ישונה ולא משום נוי ודלא כדפירש"י בעירוכי'.

טז. משנה ערכין ט:ח (לג:)

מתני' אין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אלעזר במה דברים אמורים? בערי הלויים, אבל בערי ישראל עושין שדה מגרש (ולא) מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, שלא יחריבו את ערי ישראל.

יז. מנחת חינוך פרשת בהר מצוה שמב אות א

והנראה שם דבערי הלויים הוא לאו בתורה אבל בערי ישראל לדעת ת"ק אינו לאו כי לא מציינו בזה לאו בתורה רק הוא מדרבנן משום חורבן א"י או מפני נוי ע"ש...

יח. חתם סופר בבא בתרא כד ע"ב

והנה י"ל הא דכתי' קרא בערי הלויים שלא ישונה לרבנותא. לא מיבעי ערי ישראל דלא ישונה משום דהקפידה תורה בדיניה לחלק בין שדות לערי חצרי' ובין ערי חומה, ואם יכול לשנו' א"כ בנקל ישתנה דין עיר לשדה ושדה לבית, ע"כ הקפידה תורה שלא ישונה. אך בערי הלויים דגאולת עולם תהי' ללויים ואין בהם שום שינוי דין ה"א יכול לשנות ממגרש לשדה ולעיר ובהיפוך, קמ"ל אפ"ה לא ישונה וכש"כ ערי ישראל.

יט. שבועות טז ע"א

כל שתעלה בידך מסורת מאבותיך שמוקפת חומה מימות יהושע בן נון כל מצות אלו נוהגות בה מפני שקדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא.

כ. רש"י שבועות טז ע"א

כל המצות האלו - מצות בתי ערי חומה ושילוח מצורעים ושאינן עושים מגרשיהן שדה.

כא. משנה למלך הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה ה

ודע דבפרק לא יחפור עלה דמתניתין דמרחיקין את האילן מן העיר כ"ה אמה פריך בגמרא "ות"ל דאין עושין שדה מגרש כו', " ואם כדברי רש"י דדין זה אינו נוהג כי אם בבתי ערי חומה מאי פריך? אימא דמתני' איירי בשאר ערי ישראל דלאו ערי חומה נינהו! וכי תימא לרבינו נמי תיקשי דאימא דמתני' איירי בח"ל, הא ליתא דודאי מתני' לא איירי כי אם בא"י דהא משום נוי העיר הוא טעמא דמתני'. וכן כתב הטור סי' קנ"ה. אך לרש"י קשה, וצ"ע. וכן קשה לרש"י מסוגיא דפ"ב דמכות עלה י"ב [דיש דין מגרש בעיר מקלט, אף דאינו מוקף חומה שהרי של לויים הוי!] וצ"ע. ונראה דס"ל דשאני ערי הלויים דכתיב בהו קרא ד"לא ימכר" ולויים לית להו ערי חומה וכדאיתא בערכין עלה ל"ג יע"ש.

כב. טורי אבן מגילה י ע"ב

...אני תמה דמה ענין הא לעיר מוקף חומה מימות יהושע בן נון? והא סתמא תנן בספ"ט דערכין (דף ל"ג) "אין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש", וסתמא אצל כל עיירות שבארץ ישראל קאמר ולא אמוקף חומה מימות יהושע בן נון לחוד! ועוד דה"ט שלא להחריב את נוי העיר, ולפי"ז כל העיירות שוין בזה! ועוד הא דקתני סיפא "בד"א בערי הלויים אבל בערי ישראל עושין שדה מגרש וכו'" ובגמ' יליף לה מקרא דושדה מגרש עריהם לא ימכר והיינו לא ישנה והא בערי הלויים מוקף חומה מימות יהושע בן נון לא משכחת לה...

כג. יד רמ"ה בבא בתרא כד ע"ב

ושמענין מהא דאפילו בחוצה לארץ נמי הכין דינא, דאי ס"ד דוקא בארץ ישראל אבל בחוצה לארץ לא, מאי דוחקיה לאוקומי מימריה דעולא אליבא דרבי אלעזר לחודיה, לוקמה בח"ל ודברי הכל ולימא הכי, הני מילי בא"י אבל בחוצה לארץ עושין והכא משום נוי העיר לא. אלא מדאיצטריך לאוקומה אליבא דר' אלעזר ש"מ דבין בארץ ישראל בין בח"ל חד דינא הוא דאין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה.

כד. דרך אמונה הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה ה (כב)
וצ"ע מה נקרא בערי ישראל מגרש ומה שדה ואולי כמו שהי' בשעת ירושת הארץ וצ"ע.

סוגיא א': למה מרחיקין עצים מן העיר?

כה. תלמוד ירושלמי מסכת בבא בתרא פרק ב הלכה ז
משם שעומד ומאפיל או משם שניאו רע. מה מפקה מביניהון? היה עומד בתוך שלו אין תימר משם שעומד ומאפיל בתוך שלו מותר, ואין תימר משם שניאו רע אפילו בתוך שלו אסור:

כו. בבא בתרא כד ע"ב

גמ': מאי טעמא? אמר עולא משום נויי העיר.
ותיפוק ליה דאין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה?
• לא צריכא לר"א דאמר עושין שדה מגרש ומגרש שדה, הכא משום נויי העיר לא עבדינן.
• ולרבנן נמי דאמרי אין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה, ה"מ זרעים אבל אילנות עבדינן, והכא משום נויי העיר לא.
○ ומנא תימרא דשאני בין זרעין לאילנות? דתניא "קרפף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה, נזרע רובו הרי הוא כגינה ואסור, ניטע רובו הרי הוא כחצר ומותר."

כז. חדושי הרמב"ן בבא בתרא כד ע"ב

דמעיקרא קס"ד משום היזק הוא ואפילו בחוצה לארץ.

כח. בית הבחירה למאירי בבא בתרא כד ע"ב

אמר המאירי שמרחיקין את האילן מן העיר חמש ועשרים אמה ופרשו בגמ' משום נויי העיר והוא שגנאי הוא לעיר כשרחבה סביבותיה פגומה בערבוב אילנות...

כט. חדושי הרמב"ן בבא בתרא כד ע"ב

"ותיפוק לי' דאין עושין לא שדה מגרש ולא מגרש שדה."
• לאו אדעולא מקשי אלא מתניתין נמי קשיא ליה, והוה ליה למימר דאפילו אלף אמה ירחיק, אלא אורחא דתלמודא לומר "ותיפוק לי'", כלומר אפילו אותן אמות שאמרה משנתנו שמרחיק משמע שלא היה לו להרחיק אלא משום נויי העיר, ואמאי? תיפוק לי' דאפילו אלף אמה צריך להרחיק!
○ ותמהני - ולימא ליה התם בארץ ישראל אבל ערי ישראל שבחוצה לארץ עושין מגרש שדה והכא משום נויי העיר לא עבדינן?
• לפיכך אני אומר שכך פירושה: דמעיקרא קס"ד משום היזק הוא ואפילו בחוצה לארץ, וכיון שאמר עולא דמשום נויי העיר הוא פשיטא לי' שאין תקנה זו אלא בא", אבל בחוצה לארץ אין מן הדין שיעכב ולא תקנו בה כלום - הלואי שתינוול בפני יושביה! - וכיון שכן תיפוק לי' משום שאין עושין מגרש שדה! ואעולא מקשינן ולא אגופה דמתני'.
○ וכן כתב רש"י ז"ל הטעם שאין זו תפארת ארץ ישראל, ש"מ לא אמרו דבר זה אלא בארץ ישראל.

<https://www.yutorah.org/lectures/lecture.cfm/842920/>

ל. סוגית הוקף לדירה ואילנות

סוגיא ב': ההבדל בין אילן-בור ואילן-עיר

לא. רש"י בבא בתרא כד ע"ב

ונתן דמים - מי שהעיר שלו.

לב. תוספות יום טוב בבא בתרא ב:ז

קוצץ ונתן דמים... והא דכתב הר"ב ונתן דמים מי שהעיר שלו, וכן לשון רש"י, לא שהעיר היא של יחיד, אלא כלומר כל מי שיש לו זכות בעיר ולישנא ד"נתן" שהוא לשון יחיד דייקי.

לג. התם סופר בבא בתרא כד ע"ב

וצ"ל אפ"ל אי בעל העיר רוצה לזוק בכנסיו, וכל בעלי העיר כפופי' תחתיו ואם לא ירצו ילכו להם, מ"מ כיון דתנא בא"י קאי והתם הוה הזיקא דכל מדינת א"י אם יש בה עיירות שאינם נאותים, ולא כל כמיני' דהאי בעל העיר לגנות ולבזות המדינה, ואם יצטרך ליתן דמי' תחלה יתשל ליתן ולא יקצוץ ויהי' כל ישראל נפסדי' והוה קידרא דבי שותפי וא"ש לשון הש"ס וע"ש.

לד. בבא בתרא כד ע"ב

"ואם העיר קדמה קוצץ ואינו נתן דמים וכו'" מ"ש גבי בור דקתני "קוצץ ונתן דמים" ומאי שנא הכא דקתני "קוצץ ואינו נתן דמים"?

- אמר רב כהנא קידרא דבי שותפי לא חמימא ולא קריא.
- ומאי קושיא? דלמא שאני הזיקא דרבים מהזיקא דיחיד!

אלא אי איתמר דרב כהנא אסיפא איתמר: "אם האילן קדם קוצץ ונתן דמים." ולימא להו הבו לי ברישא דמי והדר איקוץ? אמר רב כהנא קידרא דבי שותפי לא חמימא ולא קריא:

לה. רש"י בבא בתרא כד ע"ב

לא חיימא ולא קרייא - שזה סומך על זה אף כאן דמי האילן מי יתנם אם באת להטילם על בני העיר כל אחד אומר ממני לא יתחילו ונמצא האילן עומד והעיר מגונה ואין זו תפארת ארץ ישראל.

לו. תוספות בבא בתרא כד ע"ב

ואומר ר"י דה"פ: דמשום קידרא דבי שותפי לא חיימא ולא קרייא, לא רצו לתקן שיתנו דמים, דאע"ג דקוצץ תחלה פעמים שלא ישמע להם לקוצן תחלה אם לא ידע מי יתן לו הדמים, וכל אחד ואחד יתירשל ולא יקוצן כדי שלא ליתן דמים כי בעל האילן ידרוש מעמו.

לז. ר"י מיגש, שיטה מקובצת בבא בתרא כד ע"ב

אמר רב כהנא קידרא דבי שותפי לא קרייא וכו' ואם אינו קוצץ אלא עד שיתנו הדמים יבואו להתירשל בדבר כדי שלא יתנו הדמים וגם בעל האילן שותק הוא ואינו מבקש כלום לפי שרוצה הוא שיתירשלו ולא יביאו הדמים כדי שלא יקוצץ האילן ונמצא האילן קיים ויבטל גוי העיר.

לה. בבא בתרא כד ע"ב

"ספק זה קדם וספק זה קדם, קוצץ ואינו נותן דמים." מאי שנא מבור דאמרת לא יקוצן? התם דודאי לאו למיקץ קאי ספיקו נמי לא אמרינן ליה קוצן, הכא דודאי למיקץ קאי ספיקו נמי אמרינן ליה קוצן. ואי משום דמי, אמרינן ליה "אייתי ראייה ושקול."

נוי בחו"ל, דלא כשיטת רמב"ן

לט. רמב"ם הלכות שכנים פרק ד הלכה י

שטף נהר את זיתיו ושתלם בתוך שדה חבירו, ואמר הלה "זיתי אני נוטל", אין שומעין לו משום יישוב הארץ אלא יעמדו במקומם...

מ. אור שמח הלכות שכנים פרק ד הלכה י

נראה דרבינו מפרש דלאו דוקא בארץ ישראל, דהוא הדין בחו"ל במקום שישאל מצוין. והא דאמר (ה' גזילה פ"י ה"ה, מן בבא מציעא קא.) גבי "הנוטע שדה שלא ברשות" דמשום יישוב א"י אינו בחו"ל, אולי זה דוקא במקום שאין ישראל מצוים.

• וזה אין לומר דכוונת רבינו בארץ ישראל דוקא, ונכלל זה בהא שכתב "משום ישוב הארץ" וסתמו בארץ ישראל, זה אינו, דפוק עיין לקמן פרק י"ד (סע"א) "היה רוצה כו' וכן המצר רוצה לזרעה, הלוקח זוכה משום ישוב הארץ", אטו התם ג"כ בארץ ישראל? וחזינא דבכל מקום שישאל מצוים כ"ל רבינו בלשון "יישוב הארץ". ומצאתי בשטמ"ק (ב"מ ק"א ע"א ד"ה ולענין) שכתב הרמ"ך, "והוה"ד בחו"ל אין שומעין לו, דראוי שמה לבנות בתים כו', (ירמיה כ"ט, כ"ח) בנו בתים ונטעו כרמים. ואולי דוקא בבל כו'." כוון כמו שאמרו (ב"ק פ' ע"א) "עשו בבל כארץ ישראל לענין גידול בהמה דקה." וכפי הנראה סבר דבעת שהיה ארץ ישראל ביד ישראל, ואז היו מצוים כל ישראל להיות בארץ ישראל, בזה אמרו (ב"מ ק"א ע"ב) דבחו"ל שומעין לו אם בא לעקור זיתיו, אבל השתא בגלות דכתיב "בנו בתים כו'", בזה גם בחו"ל הדין כן, וכמו שמצאנו בעשרה תקנות של יהושע דנוהגין אף בחו"ל, כמ"ש סוף מרובה (ב"ק פ"א ע"ב). סוף דבר כוונת רבינו ודאי כן הוא:

מא. בית יוסף חושן משפט סימן קנה אות כב ד"ה (כז) מרחיקין

[בדק הבית] ונראה לי דאף בארץ ישראל אינו נוהג בזמן הזה שהיא בידי גוים בעוונותינו עד שנזכה לזכות בה [עד כאן]:

מב. יד רמ"ה בבא בתרא כד ע"ב

ושמעין מהא דאפילו בחוצה לארץ נמי הכין דינא, דאי ס"ד דוקא בארץ ישראל אבל בחוצה לארץ לא, מאי דוחקיה לאוקומי מימריה דעולא אליבא דרבי אלעזר לחודיה, לוקמה בח"ל ודברי הכל ולימא הכי, הני מילי בא"י אבל בחוצה לארץ עושין והכא משום נוי העיר לא. אלא מדאיצטריך לאוקומה אליבא דר' אלעזר ש"מ דבין בארץ ישראל בין בח"ל חד דינא הוא דאין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה.

מג. התם סופר בבא בתרא כד ע"ב

מ"מ יש לפקפק עכ"פ מאי צריך לומר משום דבי שותפי? לימא שאני איסורא מממונא, התם בבור הפסד ממונא הוא ע"כ יתן דמי' תתלה, אבל הכא איסורא הוא לגנות א"י ויישוב שלה, ע"כ אין לאחר המצוה, ועכ"פ יקוצן תחלה ולא ליעביד איסורא אפי' שעה א'! ומזה נ"ל ראוי לשיטת הרמ"ה דלא כרמב"ן הנ"ל, וס"ל דגם בח"ל בעיר שרובה ישראל שייך משום נוי.

מד. התם סופר בבא בתרא כד ע"ב

"אמר עולא משום נוי" ערמב"ן שכתבתי לעיל דח"ל תינוול ותינוול פי' והלואי יעזבו יושבי' ויתישבו בא"י. אמנם איכא מ"ד שלהי כתובו' דאסור לצאת מבלל, ומשום מקום שקובעי' ישיבו' בח"ל אסור לעלות משם לא"י. וכן פסק רמב"ם בהלכו' מלכים (ה"ב). וי"ל שמעתין לעולא דס"ל מצוה לעלות לא"י והוא עצמו עלה ולבסוף כשמת בח"ל הספידו עליו "אנת עולא על אדמה תמות" ע"ש בכתובו', משו"ה פריך בפשיטות "ותיפוק לי' אין עושי' מגרש שדהו", אבל למאי דקיי"ל כנ"ל משכחת לי' מתני' בח"ל במקום ישיב' ואסור לצאת משם ואיכא משום נוי: